

דברי הרב סא"ל (במיל") אורי הכהן

...אנו נמצאים בתום שנה שאין מילים לתאר את הקשיים והאתגרים שהיו בה: את האסונות והזוועות; את הבשורות הקשות על נפילתם של רבים כל כך מבני עמינו, חיילים, אזרחים, חברים ואחים לנשק; את גלותם מביתם של תושבי הצפון והעוטף; ואת הדאגות והתקוות לאחינו ואחיותינו שעדיין שבויים בידיהם המתועבות של אויבינו.

אולם עלינו לזכור כי לצד זאת, נדמה כי גם אין מילים בהם ניתן לתאר את העוצמות והכוחות שהתגלו במהלכה של השנה. את הרוח וההתנדבות, את המסירות והשליחות, את ההתגייסות למען העם והארץ, ובראש ובראשונה את הנכונות ללכת נוכח פני אויב על מנת להילחם באויבינו ולהשיב את השקט והשלום לארצנו.

חפצי שלום אנחנו, חפצי חיים וטוב, חסד וברכה, זו מורשתנו, זו דרכנו, על כך חונכנו וגדלנו. אולם דווקא משום כך, ידעו אויבינו מסביב, כי למען בקשת הטוב הזה אנחנו מוכנים שוב ושוב ללבוש את המדים, ולצד הקשיים האינסופיים, בלימודים, בעבודה, ויותר מכל בבית, להיקרא לדגל ולקבל כל משימה שתוטל עלינו, להכות באויב ולהכריעו, במלחמת האור בחושך שנכפתה עלינו.

אנו עומדים כאן, בעיר דוד, ערש עמנו, תרבותנו ואמונתנו, ב"עיר שחוברה לה יחדיו", ב"עיר שהיא עושה כל ישראל חברים".

כוחנו באחדותנו, ואת האחדות הזו ניתן ללמוד כאן, במקום הזה, עם האנשים הכל כך מיוחדים העומדים כאן, אנשים בעלי דעות שונות, מאויים הפוכים, אמונות ותפיסות עולם סותרות, שיחד עם זאת, לא

שוכחים לרגע אחד כי אחים אנחנו. אחים אוהבים, באהבה ללא מיצרים, אהבה שאינה תלויה בדבר, אהבה טבעית של אחים.

אם עם ישראל היה משכיל להתבונן במה שקורה כאן, בכוח הכביר הזה, בעוצמה הגדולה הזו, אם היו לומדים והולכים בדרך הזו, אף אויב לא היה יכול לנו.

חיילי ומפקדי גדוד 9255, במהלך השנה החולפת, החל מהשביעי באוקטובר הייתה לנו הזכות לקחת חלק בכתיבתו של פרק בדברי הימים של עמנו.

עשיתם זאת בתודעת שליחות שאין שני לה, במסירות אין קץ, במקצועיות, בחתירה למגע, בדבקות במשימה לאור המטרה ובאמונה גדולה בצדקת הדרך.

זכות גדולה בשבילי לקבל את הפיקוד על היחידה. בשבת האחרונה שליחי הציבור בבתי הכנסת פתחו את תפילתם כמקובל בעם ישראל מאות בשנים, במילים שכל כך מתאימות למעמד זה: "הנני העני ממעש, נרעש ונפחד...". אכן, עני ממעש אני, אך לא בכוחי ולא בעוצם ידי אני בא לתפקיד. אני מקבל את הפיקוד בכוחכם, עמיתי הרבים, מטה, מ"פים, מ"מים סמלים ומ"כים, וכמובן החיילים והלוחמים. עיקר תפקידי הוא לנצח על התזמורת המופלאה הזו, תזמורת היודעת לשיר שירי אהבה ושלו, רעות ורוח, ובשעת הצורך גם שירי מלחמה. בימים אלו, ימי מלחמה ארוכה וקשה, תפקידי לשלב את כל הצלילים, את כל הכוחות, ובסנכרון מלא, להכות באויב בכל מקום ובכל זמן עד הניצחון.

אחיקם, אחי היקר, כשהתחלתי את המילואים כמ"מ צעיר, אי אז אחרי מלחמת לבנון השנייה, זכיתי שהיית מ"מ סיור, מתוקף תפקידך הדרכת אותי כיצד ללכת, לאן לצעוד, מהיכן לתקוף.

בשנים האחרונות בהם זכיתי להיות הסגן שלך, המשכת ללמד אותי רבות, במקצועיותך המפורסמת ובמסירותך האינסופית.

אני רוצה להודות לך בשמי ובשם הגדוד על כל מה שעשית, שבנית, שיצרת ושדחפת. לך ולא פחות מכך למשפחתך שבכל השנים הללו שילמה רבות על היעדרותך למען הגדוד, אז תמר, טליה, נתנאל, יערה, יעל, אוריה ושחר. תודה גדולה מעומק ליבנו על שותפותכם ומסירותכם.

משתי סיבות אני רוצה להודות למקום העבודה שלי. ראשית מכיוון שבייחוד לאחר שנה כפי שעברנו, חובתנו כחברה להוקיר את המעסיקים של אנשי המילואים, שמשלמים מחירים כבדים על היעדרותנו למען עמנו. הסיבה השנייה היא משום שמדובר במקום בו גדלתי, בו חונכתי ובו אני זוכה ללמד ולחנך את הדורות הבאים. בהיותנו במדינת העם היהודי, עלינו לדעת כי אין כל סתירה בין היהדות לבין החובות האזרחיות והחברתיות. להיפך. תורת ישראל היא תורת חיים. היא מתנגדת עמוקות להשאר האחריות על עצם החיים מחוץ לבית המדרש. היא מחייבת לצאת למלחמה הן מצד המוסר, הן מצד השכל הישר והן מצד החובה ההלכתית. הישיבה בעתניאל שזכיתי שהיא ביתי, כמו ישיבות רבות אחרות, נאמנת לציווי התורה, להיות שותפים ולקחת אחריות. האמת צריכה להיאמר, הטענות הנשמעות כביכול בני ישיבות פטורים מגיוס, אינן אלא עיוות נורא של תורת ישראל. אמירת תודה זו היא בראש ובראשונה קריאה לכל בתי המדרש, לכל אנשי הרוח וההנהגה בעם ישראל, מימין ומשמאל, חרדים, דתיים וחילונים, יהודים ושאינם – שקשרו את גורלם בעם היהודי – קחו אחריות, היו שותפים במערכה הכבדה, הקשיבו לקריאתו של משה רבינו: "האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה"?

אני רוצה להודות למשפחתי, לאמי מורתי ולאבי מורי שגדלו אותי וחנוכו אותי לאמונה בצדקת הדרך, לאחריות ועשייה למען העם והארץ, להוביל ולפעול. לילדיי היקרים, שחר, נעם, נטע, הילה, עדן וחן שלא מכירים מציאות אחרת מלבד היותי לובש מדים, על כל המשתמע מכך. ואחרונה חביבה שבאמת אין לי מילים לתאר את המשא שהיא נושאת איתי בבחירותיי ובדרכי, למרים אשתי האהובה התומכת ושותפה בכל, שבלעדיה לא הייתי יכול לשאת את המסע.

חיילי ומפקדי גדוד 9255, עברנו המון בשנה החולפת, אך נדמה כי לא פחות מכך עוד נכון לנו בהמשך הדרך.

נתחבר, נתלכד ונבסס את הרעות ואת הביחד. נתאמן, נתמקצע, נתחזק ונמשיך להשתפר. ניזום ונוביל. ונהיה מוכנים לכל משימה.

עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה!

אוהב אתכם, מאמין בכם וסומך עליכם.

חזקו ואמצו,

עד הניצחון